

Ἡ πρώτη Ἀνάσταση (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[/ Γενικά Θέματα](#)

Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ; Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, θὰ ἀπαντούσαμε οἱ περισσότεροι. Ὁ ἀββὰς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος διαφωνεῖ, λέγοντας: Αὐτὸς ποὺ συναισθάνεται τὶς ἁμαρτίες του καὶ μετανοεῖ εἰλικρινά, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἀνασταίνει νεκρούς. Ἡ ἀνάσταση ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ ἀπὸ τὴν νέκρα τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἀνάσταση τοῦ σώματος ἑνὸς νεκροῦ.

Όπωςδήποτε όλες οι σωματικές αναστάσεις είναι συγκλονιστικά θαύματα του Χριστού ή των Αγίων του και μαρτυρούν για τη νίκη του επί του θανάτου και για την «κοινήν ανάστασιν» των σωμάτων μας, πού θα μάς χαρίσει κατά τη Δευτέρα Παρουσία του. Όμως ή μετοχή μας στην αιώνια δόξα της Βασιλείας του προϋποθέτει τὸ ἀσύγκριτα συγκλονιστικότερο θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς ἀμαρτίας.

Αναγκαία ή συνεργασία μας

Ένα τέτοιο θαῦμα παρακολουθοῦμε στη σημερινή εὐαγγελική περικοπή. Και βλέπουμε ὅτι, για να συντελεστεί μία τέτοια ἀνάσταση, δὲν ἀρκεῖ τὸ ἐξουσιαστικὸ πρόσταγμα τοῦ Χριστοῦ. Χρειάζεται ἀπαραίτητα και ή συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Λάζαρος δὲν συνεργάστηκε με τὸν Χριστὸ για τὴν ἀνάστασή του. Πῶς θα μπορούσε ἄλλωστε εὐρισκόμενος στὸν τάφο. Ὁ Χριστὸς ἀνάστησε τὸν Λάζαρο ἐπειδὴ μόνο ὁ ἴδιος τὸ θέλησε.

Ὁ Ζακχαῖος ὅμως δούλεψε σκληρὰ για τὴ δική του ἀνάσταση. Ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἔντονη ἐπιθυμία να συναντήσει τὸν Χριστό, ἀκούγοντας ὅτι εἶναι κάποιος πού τουλάχιστον δὲν βλέπει τοὺς ἀμαρτωλοὺς ρατσιστικά. Ἀψήφησε τὰ σχόλια -ἴσως και τὶς εἰρωνεῖες- τοῦ κόσμου, ὅταν λόγω συνωστισμοῦ ἀνέβηκε σὲ μία συκομουριά για να δεῖ τὸν Χριστό, ἐπειδὴ ἦταν κοντός. Και τὸ πιὸ δαπανηρό: Ἐπέβαλε στὸν ἑαυτὸ του τὸ πιὸ σκληρὸ ἴσως «μνημόνιο» στὴν ἱστορία τῆς

άνθρωπινης οίκονομίας, όταν εΐδε τόν κόσμον νά γογγύζει γιά τὸ ὅτι ὁ Χριστός, ὄχι ἀπλῶς γύρισε νά τὸν κοιτάξει, ἀλλὰ τὸν κάλεσε μὲ τὸ ὄνομά του καὶ θέλησε νά φιλοξενηθεῖ στὸ σπίτι του. Τὸ «μνημόνιο» περιλάμβανε προσφορὰ τῆς μισῆς περιουσίας του στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀποκατάσταση ὄσων ἀδίκησε στὸ τετραπλάσιο.

Ἡ πορεία τῆς μετανοίας

Αὐτὸ τὸ τόσο ριζικὸ ξεθεμέλιωμα τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας ἦταν καρπὸς τῆς πνευματικῆς ἀνάστασης τοῦ Ζακχαίου καὶ μαρτυρία τῆς δυναμικῆς μετανοίας του. Πῶς γίνεται ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἐξαρτημένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῶν χρημάτων σὲ βαθμὸ ποὺ νά μὴ διστάζει νά καταπιέζει τοὺς ἄλλους, ἓνας τόσο πωρωμένος ἄνθρωπος, νά μεταβαίνει ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἀμαρτίας στὴν ἓν Χριστῷ ζωή;

Ὁ Θεὸς δὲν σώζει τὸν ἄνθρωπο οὔτε μαγικὰ οὔτε μὲ ἐξαναγκασμό. Περιμένει ἀφ' ἑνὸς τὴν πρόσκληση τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴ σταθερὴ μετάνοιά του. Ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος λέει ὅτι, ὅσο κι ἂν σακατευτεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ πάθη, ὅσο κι ἂν γίνεῖ ἄτονος, δηλαδὴ χωρὶς σφυγμό, ὅμως ἔχει τὴ δυνατότητα νά ζητήσῃ τὸν ἀληθινὸ ἰατρό, ἀκριβῶς ὅπως τὸ βρέφος, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔκανε τὰ πρῶτα του βήματα, ἔστω κι ἂν δὲν μπορεῖ νά περπατήσῃ πρὸς τὴ μητέρα του, ὅμως «κυλίνεται καὶ βοᾷ καὶ κλαίει» ζητώντας τὴ μητέρα του «ἐν πόνῳ καὶ κραυγῇ».

Μία «μητρικὴ» ἀγκαλιά, λοιπόν, ζητοῦσε ὁ Ζακχαῖος. Ἦ μάλλον ἀναζητοῦσε τὴν ἀγκαλιὰ Ἐκείνου, ποὺ εἶναι πιὸ ζεστὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς μητέρας. Ὁ ἴδιος εἶπε ὅτι «ἀκόμα κι ἂν μία μάνα ξεχάσῃ τὰ παιδιὰ της, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω» (Ἠσ. 49,15). Γι' αὐτὸ σὰν παιδάκι σκαρφάλωσε ὁ ἀρχιτελώνης στὴ συκομουριά, γιὰ νά ἀκουστεῖ πιὸ δυνατὰ τὸ σιωπηρὸ κλάμα τῆς πονεμένης ψυχῆς του.

Ἡ ἀναζήτηση τοῦ «χαμένου προβάτου»

Καὶ ὁ Χριστός, δείχνοντας ὅτι οὐσιαστικὰ γι' αὐτὸν πέρασε ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ, τοῦ εἶπε: Ζακχαῖε, γρήγορα κατέβα κάτω. Σήμερα πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι σου. Μὲ ἄλλα λόγια, τοῦ εἶπε: Ἐσὺ ἐλεύθερα μοῦ ἀνοιξες τὴν πόρτα τῆς καρδιάς σου. Αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικότερο. Χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀνταπόκριση, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σε σώσω. Τὴν ἔχω ἀνάγκη αὐτὴ τὴ συνεργασία. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὑψωμένο χέρι σου, γιὰ νὰ σε κρατήσω καὶ νὰ σε ἀναστήσω. Καὶ αὐτὸ γιὰ Μένα εἶναι πρόσκληση νὰ μῶ καὶ στὸ σπίτι σου. Κι ἐκεῖ, τελικὰ, δὲν θὰ με περιποιηθεῖς ἐσύ, ἀλλὰ ἐγὼ «περιζώσομαι καὶ ἀνακλινῶ σε καὶ παρελθὼν διακονήσω σοι» (Λουκ. 12, 37). Ἐγὼ θὰ φορέσω ποδιά, θὰ σε βάλω νὰ καθίσεις καὶ θὰ σε σερβίρω. Σήμερα ἔφερα τὴ σωτηρία σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Γι' αὐτὸ ἦρθα στὸν κόσμο: Γιὰ νὰ ἀναζητήσω καὶ νὰ σώσω τὰ χαμένα πρόβατά μου.

Λέει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη: «Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν». Δηλαδή: Ὁ δεύτερος θάνατος, ὁ ὀριστικὸς χωρισμὸς τοῦ ἀμετανόητου ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία του, δὲν θὰ ἀπειλήσει κανέναν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀγωνίζονται δυναμικὰ καὶ σταθερὰ ἐδῶ καὶ τώρα γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ «πρῶτη ἀνάστασή» τους. Τὴν ἀνάσταση τῆς διαρκοῦς μετανοίας τους.

Πηγή: agiazoni.gr